

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120332529
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6120332529.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Milana Majerníka, v právnej žalobcu: EQUUS a.s., so sídlom Hviezdna 38, 821 06 Bratislava, IČO: 36 263 605, právne zastúpeného Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanému: 2/ ICE DREAM s.r.o., so sídlom Teplická 2185/34, 058 01 Poprad, IČO: 36 475 939, právne zastúpenému JUDr. Petrom Frajtom, advokátom, so sídlom Garbiarska 5, 040 01 Košice, IČO: 47240369, o zaplatenie sumy 31.562,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 6Cb/22/2020-95 zo dňa 25.06.2021, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok s upresnením správneho dátumu vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie na dátum 23.06.2021.
- II. Žalovanému v 2. rade voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy 31.562,14 eura s príslušenstvom titulom ručiteľského vyhlásenia, v zmysle ktorého sa zaviazal uspokojiť pohľadávku žalobcu v prípade, ak žalovaný v 1. rade (tento toho času v konaní už nevystupuje z dôvodu, že v upomínacom konaní bolo rozhodnuté platobným rozkazom sp. zn. 8Up/1311/2020 zo dňa 23.07.2020, proti ktorému pôvodný žalovaný v 1. rade nepodal odpor, ale voči tomuto platobnému rozkazu podal odpor iba žalovaný v 2. rade) nesplní riadne a včas akýkoľvek peňažný záväzok voči žalobcovi.

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému 2/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.,,

3. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 261 ods. 1, § 409 ods. 1, § 411, § 447, § 448 ods. 1, § 303, § 304 ods. 1 a 2, § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka a podľa § 37 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie skutkovo vec odôvodnil tým, že žalobu odôvodnil tým, že ako dodávateľ dodával žalovanému 1/ ako odberateľovi tovar, za ktorý vystavil faktúry, a to faktúru č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.774,82 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.575,73 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 3.361,13 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 1.581,34 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 3.919,86 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 5.138,92 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.639,52 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 4.277,04 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 1.262,52 eur a č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 4.031,26 eur. Tvrdil, že dňa 30.01.2018 uskutočnil žalovaný 2/ Ručiteľské vyhlásenie, v zmysle ktorého sa zaviazal uspokojiť pohľadávku žalobcu v prípade, ak žalovaný 1/ nespĺni riadne a včas akýkoľvek peňažný záväzok voči žalobcovi. Nakoľko sa žalovaný 1/ dostal do omeškania s úhradami faktúr, zaslal dňa 20.05.2020 žalovanému 1/ poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, v ktorej ho vyzval na úhradu sumy vo výške 31.562,14 eur. Žalovaný 1/ prevzal výzvu dňa 25.05.2020. Keďže žalovaný 1/ ani na základe tejto výzvy dlžnú sumu neuhradil, zaslal žalovanému 2/ dňa 03.06.2020 poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, ktorou vyzval žalovaného 2/, aby na základe ručiteľského vyhlásenia uhradil sumu vo výške 31.562,14 eur v lehote 10 dní od doručenia výzvy, ktorú žalovaný 2/ prevzal dňa 05.06.2020. Ani jeden zo žalovaných si svoj záväzok voči nemu doposiaľ nespĺnil. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil a predložil ručiteľské vyhlásenie, faktúry a dodacie listy, posledné výzvy na zaplatenie s podacími lístkami a doručenkami. Upomínací súd o žalobe rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 8Up/1311/2020 zo dňa 23.07.2020, proti ktorému podal žalovaný 2/ odpor, v dôsledku čoho došlo k zrušeniu platobného rozkazu vo vzťahu k žalovanému 2/. Spis bol preto po vyjadrení žalobcu v súlade s § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní a doplnení niektorých zákonov postúpený na prejednanie príslušnému Okresnému súdu Kežmarok. Platobný rozkaz voči žalovanému 1/ označenému v platobnom rozkaze ako V. C. D.. O.. M., D. D. G. XX/X, XXX XX P., W.: XX XXX XXX nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.08.2020. Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Trenčín, Oddiel. Sro, Vložka číslo: XXXXX/R, bol dňa 03.09.2020 žalovaný 1/ vymazaný z obchodného registra po prenesení sídla do iného členského štátu EÚ na 1082 Brusel, rue de Grand- Bigard, 14 so zachovaním právnej subjektivity. Predmetom sporu tak zostal nárok žalobcu proti žalovanému 2/. Žalovaný 2/ v podanom odpore uviedol, že so žalobcom nie je v žiadnom právnom vzťahu, nakoľko si od neho neobjednal ani neprevzal tovar, ktorý je fakturovaný predmetnými žalovanými faktúrami. Uviedol, že Ručiteľské vyhlásenie predložené žalobcom nie je datované. Predmetom dohody medzi nim a žalobcom bolo v čase vystavenia ručiteľského vyhlásenia prevzatie ručenia za záväzky, ktoré vznikli žalovanému 1/ voči žalobcovi do vystavenia tohto ručiteľského vyhlásenia. Tvrdil, že predmetom jeho záväzku nie je a ani nebolo ručenie za záväzky žalovaného 1/, ktoré vzniknú voči žalobcovi v budúcnosti. Na druhej strane predmetom žaloby sú pohľadávky žalobcu, ktoré vznikli viac ako dva roky po vystavení ručiteľského vyhlásenia, a preto sa podľa neho na nich ručiteľské vyhlásenie nevzťahuje. Vzhľadom k uvedenému žiadal žalobu voči nemu zamietnuť. Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného 2/ uviedol, že sa nestotožňuje s jeho tvrdeniami, pretože podľa neho ručiteľské vyhlásenie výslovne uvádza, že žalovaný 2/ sa zaviazal uspokojiť akúkoľvek pohľadávku žalobcu voči žalovanému 1/ v prípade, ak žalovaný 1/ nespĺni svoje záväzky riadne a včas. Navyše s obsahom tohto vyhlásenia sa žalovaný 2/ oboznámil, čo potvrdil svojim podpisom. Ohľadne datovania vyhlásenia uviedol, že podpis žalovaného 2/ bol notársky osvedčený dňa 30.01.2018. Navrhol preto žalobe voči žalovanému 2/ vyhovieť. V spore bolo nariadené pojednávanie na deň 28.05.2021, na ktoré sa nedostavil žalobca ani žalovaný, ktorých neúčast' ospravedlnili právni zástupcovia. Nakoľko nebol podaný návrh na odročenie pojednávania ani dôvody jeho odročenia, súd v súlade s § 180 Civilného sporového poriadku pojednával v neprítomnosti žalobcu a žalovaného. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní súdu k podanej žalobe uviedol, že trvá na nej v celom rozsahu, nakoľko bola podaná dôvodne, keďže žalovaný 1/ neuhradil faktúry za dodaný tovar. Žalobca predložil súdu tieto faktúry spolu s dodacími listami, ktoré preukazujú, že žalovaný 1/ tovar prevzal a svojim podpisom na dodacích listoch potvrdil ich prevzatie. Nakoľko však žalovaný 1/ neuhradil faktúry, žalobca vyzval ešte pred podaním žaloby žalovaného 1/ na ich úhradu a snažil sa túto vec vyriešiť aj mimosúdne, ale žalovaný 1/ bol nekontaktný. Následne bol vyzvaný na úhradu a keďže k tomu nedošlo, vyzval ručiteľa - žalovaného 2/ na základe platného ručiteľského vyhlásenia na splnenie tohto záväzku. Ručiteľské vyhlásenie je platné, spĺňa všetky formálne náležitosti platného právneho úkonu. Navyše toto ručiteľské vyhlásenie podpísal osobne konateľ žalovaného 2/ pán V. N., ktorý mal vedieť a vedel, aké následky predstavuje takéto ručiteľské vyhlásenie adresované žalobcovi v postavení veriteľa. Ručiteľské vyhlásenie neodporuje § 304 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je možné zabezpečiť záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti. V ručiteľskom vyhlásení je uvedené, že ak žalovaný 1/ nespĺni riadne a včas akýkoľvek peňažný záväzok voči žalobcovi, žalovaný 2/ tak na základe predmetného ručiteľského vyhlásenia ho uspokojí sám.

Nikde v ručiteľskom vyhlásení nie je uvedené, že uspokojí len určité záväzky za určité časové obdobie. Navyše žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu pokúšal mimosúdne vyporiadať tento záväzok, avšak bol neúspešný. Najprv zaslal výzvu žalovanému 1/, na ktorú žalovaný 1/ nereagoval a až následne adresoval výzvu žalovanému 2/. Má preto za to, že svoj nárok riadne preukázal a v zmysle vyššie uvedeného žiadal, aby súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného 2/ na úhradu žalovanej sumy a náhradu trov konania v plnej výške. V záverečnej reči zotrval na uplatnenom žalobnom nároku v celom rozsahu, vrátane náhrady trov konania a zdôraznil, že nakoľko ide o obchodnoprávny vzťah a teda aj ručiteľské vyhlásenie bolo uzavreté v zmysle obchodného zákonníka, je toto ručiteľstvo platné. Žalovaný 2/ prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní súdu k podanej žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodov uvedených v odpore proti platobnému rozkazu a taktiež z dôvodu neplatnosti ručiteľského vyhlásenia, a to pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť takéhoto vyhlásenia, nakoľko absentuje identifikácia záväzku dlžníka z hľadiska jeho obsahu, rozsahu i právneho dôvodu. Poukázal na závery právoplatne skončeného konania na tomto súde sp. zn. 8Cb/39/2020 v identickej právnej veci. Opätovne namietal aj to, že ručiteľské vyhlásenie sa nevzťahovalo na pohľadávky, ktoré vzniknú v budúcnosti. V záverečnej reči zotrval na zamietnutí podanej žaloby z dôvodu neplatnosti ručiteľského vyhlásenia a z už uvedených dôvodov a žiadal priznať náhradu trov konania. Súd po oboznámení sa s obsahom žaloby, podaným odporom, prednesmi strán a na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi predloženými žalobcom ako prostriedkami procesného útoku, ktoré tvoria súčasť spisu a vykonanie ktorých nebolo stranami namietané ani spochybnené, a to faktúrami, dodacími listami, ručiteľským vyhlásením a poslednými výzvami na zaplatenie zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca na základe ústnej kúpnej zmluvy dodával žalovanému 1/ (obchodnej spoločnosti V. C. D.. O.. M., D. D. G. XX/X, P., W.M.: XX XXX XXX) tovar, za ktorý mu vystavil faktúry č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.774,82 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.575,73 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 3.361,13 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 1.581,34 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 3.919,86 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 5.138,92 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 2.639,52 eur, č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 4.277,04 eur, č. V.-XXXX-XXXXXX vo výške 1.262,52 eur a č. V.-XXXX-X-XXXXXX vo výške 4.031,26 eur, t. j. celkovo na sumu vo výške 31.526,14 eur. Spolu s faktúrami vystavil žalovanému 1/ aj dodacie listy, na ktorých žalovaný 1/ potvrdil prevzatie dodaného tovaru. Kúpna cena tak, ako bola uvedená vo faktúrach, zo strany žalovaného 1/ v lehotách ich splatnosti uhradená nebola a nebolo preukázané, aby sa tak stalo do času rozhodnutia súdu vo veci samej. Ručiteľským vyhlásením osvedčeným mestom Poprad dňa 30.01.2018 vyhlásil žalovaný 2/ (označený pod obchodným menom V. V., D.. O.. M..) zastúpený V. N. v súlade s ustanovením § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, že uspokojí veriteľa - žalobcu v prípade, ak dlžník V. C. D.. O.. M.. nesplní riadne a včas akýkoľvek peňažný záväzok voči spoločnosti EQUUS a.s. Ručiteľské vyhlásenie bolo podpísané V. N., konateľom V. V., D.. O.. M.. Poslednou výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 20.05.2020 vyzval žalobca žalovaného 1/ na zaplatenie neuhradenej kúpnej ceny za dodaný tovar vo výške 31.562,14 eur, ktorú výzvu prevzal žalovaný 1/ dňa 25.05.2020 a poslednou výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 03.06.2020 vyzval žalobca žalovaného 2/ na uhradenie sumy vo výške 31.562,14 eur s poukazom na ručiteľské vyhlásenie zo dňa 30.01.2018. Žalovaný 2/ podľa doručky na čl. 33 spisu prevzal výzvu dňa 05.06.2020.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že právny vzťah sporových strán je založený na základe jednostranného písomného vyhlásenia ručiteľa - žalovaného 2/ voči veriteľovi - žalobcovi, že ho uspokojí ak dlžník - žalovaný 1/ nesplní riadne a včas akýkoľvek peňažný záväzok žalobcu. Aj keď žalovaný 2/ v podanom odpore uviedol, že si neobjednal ani neprevzal tovar, ktorý je predmetom sporu od žalobcu, je potrebné uviesť, že v ďalšej časti odporu dodanie tovaru nebolo žalovaným 2/ výslovne popreté a navyše právny vzťah medzi stranami bol založený ručiteľským vyhlásením, keď sám žalovaný 2/ uviedol, že predmetom dohody medzi nim a žalobcom bolo v čase vystavenia ručiteľského vyhlásenia prevzatie ručenia za záväzky, ktoré vznikli žalovanému 1/ voči žalobcovi do vystavenia tohto ručiteľského vyhlásenia, avšak nie za tie, ktoré vzniknú voči žalobcovi v budúcnosti. Z tohto vyjadrenia vyplýva, že samotný žalovaný 2/ akceptoval vzťah medzi stranami sporu založený ručiteľským vyhlásením, avšak na pojednávaní súdu namietal jeho platnosť z dôvodu absencie identifikácie záväzku dlžníka z hľadiska jeho obsahu, rozsahu a právneho dôvodu. Súd sa preto musel pri svojom rozhodovaní vyporiadať s touto namietanou skutočnosťou a posúdiť určitosť ručiteľského vyhlásenia. Ručenie je v zmysle systematického začlenenia upravené v tretej časti, Hlava I, Díl VI Obchodného zákonníka označenom ako Zabezpečenie záväzku. Podstata právnej úpravy ručenia spočíva v tom, že ručiteľ ako tretia osoba, ktorá nie je účastníkom právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, sa písomne zaviazuje, že uspokojí pohľadávku veriteľa pre prípad, ak ju neuspokojí sám dlžník. Takýmto vyhlásením sa právna pozícia veriteľa zlepšuje, nakoľko môže za podmienok stanovených v zákone požadovať

plnenie nielen od dlžníka, ale aj od ručiteľa. Ručením vzniká tak osobitný trojstranný právny vzťah medzi subjektami - veriteľ, dlžník, ručiteľ, na základe ktorého je dlžník povinný uspokojiť pohľadávku veriteľa a pre prípad, že ju neuspokojí vzniká ručiteľovi povinnosť plniť v prospech veriteľa a následne požadovať od dlžníka to, čo plnil namiesto neho. Treba poznamenať, že ručiteľ nevstupuje do záväzkového vzťahu na miesto dlžníka, ale je povinný plniť rovnaký záväzok vedľa dlžníka, pričom záväzok ručiteľa je relatívne samostatný a od záväzku dlžníka sa odlišuje tak v právnej skutočnosti, ktorá ho zakladá, ako aj v dobe vzniku a splatnosti a nejde o spoločný solidárny záväzok (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 176/2001 zo dňa 21.08.2003). V tomto spore preto ide na strane žalovaných o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 Civilného sporového poriadku, keďže každý zo žalovaných koná sám za seba a súd rozhoduje o každom nároku samostatne (viď nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 375/2019 zo dňa 15.04.2020). V zmysle ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka ručenie vzniká jednostranným právnym úkonom, t. j. písomným vyhlásením ručiteľa, ktoré je adresované veriteľovi. Takéto písomné vyhlásenie musí obsahovať nasledovné náležitosti: písomná forma, označenie veriteľa, označenie dlžníka, označenie ručiteľa, náležitá špecifikácia záväzku, ktorý sa ručením zabezpečuje, prejav vôle ručiteľa, že uspokojí pohľadávku veriteľa, ak tak neurobí sám dlžník a určitosť právneho úkonu. Požiadavka určitosti ručiteľského vyhlásenia je splnená, ak je záväzok vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným záväzkom. Žalovaný 2/ namietal, že ručiteľské vyhlásenie neobsahuje dátum jeho podpísania. Z podstatných náležitostí ručiteľského vyhlásenia je však zrejmé, že sama skutočnosť, že ručiteľské vyhlásenie neobsahuje dátum jeho podpísania nespôsobuje bez ďalšieho neplatnosť ručiteľského vyhlásenia, pokiaľ je z neho zrejmé, kto je ručiteľ, veriteľ a dlžník, ak je v ňom prejav vôle ručiteľa, že uspokojí pohľadávku veriteľa, ak tak neurobí sám dlžník a predovšetkým, ak obsahuje náležitú špecifikáciu záväzku, ktorý sa ručením zabezpečuje, čím spĺňa zákonnú požiadavku určitosti právneho úkonu. V tomto konkrétnom prípade má súd za to, že Ručiteľské vyhlásenie na čl. 6 spisu neobsahuje náležitú špecifikáciu záväzku, ktorý sa ručením zabezpečuje, keď záväzok ručiteľa vymedzuje ako „akýkoľvek peňažný záväzok voči spoločnosti EQUUS a.s.“. Podľa názoru súdu je dôležitá jeho presná identifikácia z hľadiska jeho obsahu a rozsahu, ale aj právneho dôvodu. Môže ísť pritom o rôzne spôsoby identifikácie, napr. konkrétnym určením výšky záväzku, za ktorý sa ručenie preberá, prípadne odkazom na zmluvu alebo inú listinu, v ktorej je záväzok jednoznačne identifikovaný. Súd však pri posúdení tohto ručiteľského vyhlásenia zistil, že v ňom absentuje práve takáto správna identifikácia záväzku, ktorý sa týmto ručiteľským vyhlásením zabezpečuje. Súdby síce uznali za platné ručiteľské vyhlásenie aj také, v ktorom bol uvedený akýkoľvek záväzok, ale ten bol špecifikovaný aspoň tým, že sa viazal, resp. odkazoval na rámcovú kúpnu zmluvu. Viď napr. rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 5Cb/17/2018, ktorý bol potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 13Cob/107/2020 zo dňa 21.10.2020, cit: „Okresný súd uviedol, že nárok žalobcu proti žalovanému v 2/ rade bol sporný, keďže žalovaný v 2/ rade dňa 10.11.2016 podpísal „Ubezpečenie pre predávajúceho“, kde v obsahu článku III. s odkazom na ustanovenie § 303 Obchodného zákonníka vyhlásil žalobcovi ako predávajúcemu, že ak kupujúci, ktorým bol žalovaný v 1/ rade, nesplní voči žalobcovi ako predávajúcemu akýkoľvek záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy alebo záväzok s kúpnu zmluvou súvisiaci, a to aj záväzok vzniknutý pred podpisom kúpnej zmluvy a/alebo akékoľvek záväzky, ktoré vzniknú kupujúcemu voči predávajúcemu v budúcnosti zo zmluvných vzťahov a/alebo iných právnych skutočností, uspokojí v celom rozsahu každý takýto nárok predávajúceho.... Rovnako nedôvodná bola aj námietka ohľadom neurčitosti záväzku, za ktorý prevzal žalovaný v 2/ rade ručenie, keďže požiadavka určitosti ručiteľského vyhlásenia bola splnená, ak bol záväzok vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným záväzkom. Z ustanovenia § 304 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplynulo, že ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti a podľa judikatúry súdov ide o určitý záväzok aj v prípade, ak sa ručiteľ zaviazal splniť záväzky z konkrétnej zmluvy v súdnej veci z kúpnej zmluvy (vymedzením v čl. III. Ubezpečenia). NS ČR v konaní sp. zn. 32 Odo 629/2006 zaujal názor, že ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, pokiaľ by ich neuhradil dlžník je určité a vzťahuje sa na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplynuli z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky dlžníka, ktoré vzniknú v budúcnosti, napríklad pri odstúpení od úverovej zmluvy. Podľa záveru okresného súdu toto rozhodnutie bolo priamo aplikovateľné na daný spor, keďže rieši zodpovednosť ručiteľa z ručiteľského vyhlásenia (Ubezpečenia pre predávajúceho), aj keď sa týka iného zmluvného vzťahu - Rámcovej kúpnej zmluvy, v súvislosti s ktorou bolo ručiteľské vyhlásenie vykonané.“ Už z citovaného rozsudku je zrejmé, že súdna prax riešila aj situáciu, kedy sa v ručiteľskom vyhlásení ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe špecifikovanej úverovej zmluvy, v prípade, ak ich neuhradí dlžník.“. Riešilo sa predovšetkým to, či je takéto vyhlásenie, t. j. „všetky záväzky...“ určité, a či v takomto prípade ručí ručiteľ aj za záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej

zmluvy. Najvyšší soud České republiky v konaní sp. zn. 32 Odo 629/2006 dňa 28. mája 2008 v zmysle konštantnej judikatúry tohto súdu (predtým aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 2348/98 zo dňa 09.02.2000 a následne aj rozhodnutie sp. zn. 32 Cdo 4558/2011 zo dňa 30.01.2013) zaujal názor, že ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, pokiaľ by ich neuhradil dlžník, je určité a vzťahuje sa na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy ako aj na záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v budúcnosti (§ 304 ods. 2 ObchZ), napríklad pri odstúpení od úverovej zmluvy. Súd sa zaoberal, vzhľadom na posúdenie určitosti ručiteľského vyhlásenia, aj tou skutočnosťou, že V. N., ktorý ako konateľ žalovaného 2/ podpísal za neho ručiteľské vyhlásenie, pôsobil od 27.09.2017 do 25.10.2017 ako jeden z konateľov žalovaného 1/. Keďže na ručiteľskom vyhlásení absentuje dátum jeho podpísania, súd nemohol mať a ani nemal preukázané, či v čase podpisu existovalo medzi žalovanými 1/ a 2/ personálne prepojenie, z ktorého by mohol vyvodiť tú skutočnosť, že žalovaný 2/ sa zaručil za záväzky žalovaného 1/ vyplývajúce z jeho konkrétnej obchodnej činnosti so žalobcom z dôvodu, aby ho v prípade insolvenčnej „uchránil“ od ďalších následkov. Aj z tohto pohľadu trpí ručiteľské vyhlásenie neurčitou právnou úkonu, keď súd je nútený dotvárať obchodné vzťahy medzi stranami sporu. Navyše aj sám žalobca na pojednávaní súdu uviedol, že nikde v ručiteľskom vyhlásení nie je uvedené, že žalovaný 2/ uspokojí len určité záväzky. Ak teda podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka platí, že právny úkon musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, pretože inak je neplatný, pričom ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offa, je potrebné zdôrazniť, že ručiteľské vyhlásenie, aj vzhľadom k vyššie uvedeným okolnostiam, súd pre jeho nezrozumiteľnosť a neurčitosť, keďže sa neviazalo na žiadny konkrétny právny vzťah medzi stranami a bolo určené veľmi široko vyhodnotil ako právny úkon neplatný. Súd sa tak stotožnil aj s rozhodnutím, na ktoré poukázal právny zástupca žalovaného 2/ na pojednávaní súdu, a to s rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Cb/39/2020 zo dňa 31.03.2021, právoplatným dňa 21.05.2021 a uzatvára, že prejav vôle, ktorý je obsiahnutý v ručiteľskom vyhlásení nie je spôsobilý vyvolať vznik právnej povinnosti žalovaného 2/, ktorú s takýmto prejavom ustanovenie § 303 Obchodného zákonníka spája. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a ustanovenia § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku s tým, že vzhľadom na plný úspech žalovaného v 2. rade priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi, pričom o výške trov konania súd následne rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom v podanom odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h), teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V podanom odvolaní odvolateľ uviedol, že podľa jeho názoru vôľa účastníka v telená do právneho úkonu je prejavovaná určito a zrozumiteľne, ak je výkladom objektívne pochopiteľná, teda, ak typický účastník v postavení adresáta môže túto vôľu bez rozumných pochybností a jej obsahu adekvátne vnímať. Odvolateľ zároveň citoval rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/341/2003, v ktorom Najvyšší súd Českej republiky uviedol, že prejav vôle je neurčitý ak je neistý jeho obsah, t. j., ak sa konajúcejmu nepodarí jednoznačným spôsobom určiť obsah vôle a je nezrozumiteľný, ak konajúci nedosiahol chybným slovným alebo iným sprostredkovaním jasne vyjadrenie jeho vôle. Záver o neurčitosti a nezrozumiteľnosti právneho úkonu predpokladá, že ani jeho výkladom nemožno dospieť k nepochybnému poznaniu čo chcel účastník prejavovať. V súlade s týmto právnym názorom podľa názoru odvolateľa sa právny úkon považuje za zrozumiteľný, ak obsah vôle konajúcej osoby je zrejmý z jej prejavu. Požiadavka určitosti právneho úkonu vychádza z toho, že prejav vôle smeruje k vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu. Preto je nevyhnutné, aby spoznanie vôle bolo sprístupnené osobám, ktorých sa majú zamýšľané následky týkať. Zrozumiteľnosť právneho úkonu vyjadruje kvalitu spôsobu (formy) prejavu vôle. V súvislosti s vyššie uvedeným si odvolateľ dovolil poukázať na skutočnosť, že žalovaný mal vôľu ručiť za záväzky spoločnosti V. C. a zabezpečiť tak splnenie pohľadávky žalobcu v prípade, ak spoločnosť V. C. nespĺní svoj záväzok riadne a včas. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ručiteľské vyhlásenie ako jednostranný prejav vôle smerujúci k vzniku právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bol predložený práve žalovaným na vopred pripravenom dokumente a s vopred stanovenou formou, resp. obsahom. Obsah tohto právneho úkonu, teda ručiteľského vyhlásenia žalovaného musí byť vykladaný v súlade so stavom, ktorý existoval v čase, kedy bol právny úkon urobený. Z tohto dôvodu je potrebné vykladať obsah vôle žalovaného

v rámci širšieho kontextu jeho konania vrátane jeho predchádzajúcich krokov, ak je z nich možné usudzovať obsah jeho vôle. V skutočnosti, ktorú uviedol súd prvej inštancie, že ručiteľské vyhlásenie neobsahuje náležitú špecifikáciu záväzku, ktorý sa ručením zabezpečuje, odvolateľ uviedol, že napriek tomu, že jednou z esenciálnych náležitostí písomného vyhlásenia ručiteľa o prevzatí ručenia je základná charakteristika a identifikácia záväzku. Obchodný zákonník navyše v ustanovení § 305 zaväzuje veriteľa na povinnosť bez zbytočného odkladu oznámiť ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky. Požiadavka ustanovená v ustanovení § 305 Obchodného zákonníka má význam hlavne vtedy, ak by vznikli pochybnosti o základných charakteristikách záväzku či pohľadávky, za ktoré ručiteľ ručí. Žalovaný ani raz do momentu vzniku ručenia, resp. do vydania ručiteľského vyhlásenia nepožiadaval veriteľa o presnú špecifikáciu a identifikáciu záväzku, za ktorý ručí a teda je odôvodnené predpokladať, že žalovaný mal vedomosť o obsahu a rozsahu záväzku, za ktorý ručí. Vyššie uvedené právo žalovaný nevyužil ani v momente kedy mu bola právnym zástupcom žalobcu žaloba doručená, resp. keď mu bola doručená výzva na úhradu pohľadávky titulom ručiteľského vyhlásenia. Odvolateľ mal za to, že je nevyhnutné, aby úmysel ručiteľa prijať na seba ručiteľský záväzok bol celkom jednoznačný a pritom by nemalo byť rozhodujúce aká terminológia bola použitá ak ide o jednoznačnosť úmyslu ručiteľa. Odvolateľ uviedol, že podľa jeho názoru ručiteľské vyhlásenie, ktoré bolo vystavené k rukám žalobcu a ktoré predstavuje jednostranný právny úkon vykonaný smerom k žalobcovi, po uplatnení všetkých ním vyššie uvádzaných výkladových pravidiel spĺňa všetky náležitosti právneho úkonu, tzn. jednostranný právny úkon uskutočnený žalovaným bol uskutočnený platne, kedy vôľa žalovaného bola slobodná bez fyzického a psychického nátlaku, zároveň bola vážna, žalovaný teda chcel vyvolať právne následky, resp. vznik ručenia, a taktiež bola bez omylu a prejav vôle žalovaného bol zrozumiteľný, teda obsah vôle žalovaného bol zrejmý z jeho prejavu a taktiež bol určitý. Teda výkladom bolo možné dospieť k záveru, resp. k nepochybnému poznaniu toho, čo chcel žalovaný prejavovať a taktiež došlo k zachovaniu zákonom ustanovenej písomnej formy.

8. Napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie výzvou zo dňa 03.08.2021 vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobcom podanému odvolaniu v lehote 10 dní od doručenia, možno konštatovať, že tento sa do dnešného dňa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Na potvrdenie správnosti prvoinstančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

13. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne

normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

14. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejavi žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

16. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. Ručiteľské vyhlásenie pre svoju platnosť okrem všeobecných požiadaviek na platnosť právnych úkonov (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) vyžaduje predovšetkým, aby za 1. bolo urobené v písomnej forme (nedodržanie písomnej formy je sankcionované neplatnosť ručiteľského vyhlásenia), za 2. obsahovalo konkretizáciu záväzku dlžníka, ktorý je ručením zabezpečený (a to najčastejšie špecifikáciou zmluvy veriteľa s dlžníkom, z ktorej záväzky sú ručením zabezpečené, resp. aj uvedením konkrétnej výšky záväzku a pod., pričom ručiť je možné aj za záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti), za 3. obsahovalo vyhlásenie ručiteľa, že splní určitý konkretizovaný záväzok uvedený v ručiteľskom vyhlásení pokiaľ ho nespĺní dlžník a za 4. aby bolo podpísané konajúcou osobou, teda ručiteľom, resp. osobou oprávnenou konať za ručiteľa. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súdna prax riešila aj situáciu, kedy sa v ručiteľskom vyhlásení ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe špecifikovanej úverovej zmluvy v prípade, ak ich neuhradí dlžník“. Riešilo sa predovšetkým to, či je takéto vyhlásenie, t. j. „všetky záväzky“ určité a či v takomto prípade ručí ručiteľ aj za záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy. Najvyšší súd Českej republiky v konaní sp. zn. 32Odo/629/2006 zo dňa 28. mája 2008 v zmysle konštantnej judikatúry tohto súdu zaujal názor, že ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné

záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, pokiaľ by ich neuhradil dlžník je určité a vzťahuje sa na všetky finančné záväzky dlžníka voči ručiteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy, ako aj záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v budúcnosti (§ 304 ods. 2 Obchodného zákonníka), napríklad pri odstúpení od úverovej zmluvy. Z tejto ustálenej judikatúry je rovnako možné vyvodit' skutočnosť, že pojem „všetky záväzky“ je možné ako určitý pojem vykladať iba v tom prípade, ak sa tieto všetky záväzky majú týkať konkrétnej zmluvy v prípade, že nie je obsahovo konkretizovaný záväzok dlžníka uvedením konkrétnej výšky záväzku. V danom prípade však z ručiteľského vyhlásenia je zrejmé, že ručiteľ ručí „za akékoľvek peňažné záväzky voči spoločnosti EQUUS a.s.“, teda je možné konštatovať, že sa v danom prípade pri ručiteľskom prehlásení jedná o nedostatok obsahovej náležitosti spočívajúcej v nedostatočnej konkretizácii záväzku dlžníka, ktorý je ručením zabezpečený, a to z dôvodu, že nedošlo k špecifikácii a konkretizácii záväzku označením konkrétnej zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom, resp. v tomto ručiteľskom prehlásení nebola uvedená konkrétna výška záväzku. Správne z tohto dôvodu súd prvej inštancie po právnej stránke konštatoval, že prejav vôle, ktorý je obsiahnutý v ručiteľskom vyhlásení nie je spôsobilý vyvolať vznik právnej povinnosti žalovaného v 2. rade, ktorú s takýmto prejavom ustanovenie § 303 Obchodníka tento spája. Správne teda súd prvej inštancie s uvedených dôvodov žalobu zamietol.

19. Z uvedených dôvodov keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Zároveň odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpelo vadou v písaní a počítaní, keď na konečnom rozhodnutí súdu prvej inštancie bol uvedený nesprávny dátum rozhodnutia. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdzoval rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že uvedenú chybu v jeho rozhodnutí odstránil vo výrokovej časti svojho rozhodnutia, keď uviedol, že potvrdzuje rozhodnutie súdu prvej inštancie s upresnením správneho dátumu vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie na správny dátum, ktorý mal znieť 23.06.2021.

21. Zároveň odvolací súd konštatuje, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj výrok o priznanej náhrade trov konania.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené ako nedôvodné, preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v 2. rade proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).